

í króknum litla þínum þér,
í mínum mér.

„Hún er í „króknum“ mínum, steikin sú arna, býst eg við“—hugsaði María. „Ef barnið að tarna á að gera það, sem því er unt, þá vænti eg, að eg eigi að gera það líka. Ef hann tekur eftir hnifunum, þá tekur hann sennilega eftir steikinni.“—Og hún steikti hana óvenjulega vel í þetta sinn.

„María! steikin þín er ágæt í dag“—sagði Emma.

María svaraði, að það væri Grétu að þakka. Og ánægjan skein út úr rjóða andlitinu á henni. Og svo sagði hún söguna um Grétu. Emma var að „straua“ fellingar á kjól. Hún var sveitt og reytt. Hún hugsaði með sjálfri sér: „Það held eg, að henni Helenu standi nokkurn veginn á sama, þó fellingarnar þessar sé ekki upp á hið allra fallegasta. Ég flýti mér bara að verða búin.“ En þegar hún heyrði söguna um Grétu, fór hún að vanda sig og „strauaði“ nú kjólinn eins vel og henni var unt. „Nei, hvað hann er fallegur kjóllinn minn!“—sagði Helena.—Emma brosti eg sagði, að það væri Grétu að þakka. Sagði svo söguna um hana.

Um kvöldið sagði Helena við vinstúlku sína, sem bað hana endilega að koma út með sér: „Nei, eg get það ekki í kvöld. Krókurinn minn er í kirkjunni.“

„Krókurinn þinn! Hvað á nú þetta að þýða?“—sagði vinstúlkan. Helena sagði henni bá söguna af Grétu.

Vinstúlka hennar sagði þá við hana: „Tæja þá! úr því þú vilt ekki fara út með mér, kanske eg þá fari með þér.“ Og svo fóru þær báðar til kirkjunnar.

„Mér þótti vænt um að þú komuð. Þið hjálpuðuð okkur svo ágætlega með sönginn“—sagði presturinn við þær. Þegar þær voru að fara út úr kirkjunni. „Ég var hræddur um, að þið ætluðuð ekki að koma.“

Helena gegndi því og sagði: „Það var Grétu litlu okkar að þakka.“ „Og svo sagði hún honum söguna um Grétu.

Presturinn var á gangi úti um kvöldið. Hann nam staðar fyrir framan hús eitt og sagði við sjálfan sig: „Ég held eg verði að koma hérna við aftur. Í gar sagði eg, að það væri ekki til neins. En eg verð að gera það, sem mér er unt.“ — Í húsinu lá maður veikur. Hvað eftir annað hafði presturinn komið til hans, en hafði ekki fengið neina áheyrn. Þegar hann nú kom, sagði hann við hann: „Ég kom til þess að segja þér dálitla sögu.“ Og svo sagði hann honum söguna um Grétu. Þegar hann var búinn að segja söguna, þerrar sjúki maðurinn tárin úr augunum á sér og segir: „Ég finn „krókinn“ minn líka, og reyni